

Szczecin, dnia 05 czerwca 2018 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. Jana Christiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżący: B Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S ,
, wpisana do KRS pod numerem:
zastępowana przez radcę prawnego Macieja Andrałowicza
(nr wpisu: SZ-598 na liście radców prawnych prowadzonej przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie)
adres do doręczeń: radca prawny Maciej Andrałowicz - Kancelaria Radcy Prawnego, ul. Tarczyńskiego 2/2, 70-387 Szczecin.

Uczestnicy:

- organy, które wydały akty normatywne objęte skargą:

1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

adres do doręczeń: Kancelaria Sejmu, ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa.

2. Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

adres do doręczeń: Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, ul. Nowogrodzka 1/3/5, 00-513 Warszawa.

- pozostali:

3. Prokurator Generalny

adres do doręczeń: Prokuratura Krajowa, ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa.

4. Rzecznik Praw Obywatelskich (o ile zgłosi udział w postępowaniu)

adres do doręczeń: Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich, Al. "Solidarności" 77, 00-090 Warszawa.

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu Skarżącego B Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S , na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, którego odpis przedkładałam w załączeniu, niniejszym, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997.78.483, ze zm.) oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U.2016.2072), wnoszę o stwierdzenie niezgodności:

- 1) art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz.U.2012.1155 t.j.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.2018.917 t.j.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.2013.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, z art. 2, art. 20, art. 22, art. 32, art. 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz.U.2012.1155 t.j.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.2018.917 t.j.) w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.2002.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, z art. 2, art. 20, art. 22, art. 32, art. 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.2018.917 t.j.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.2013.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, z art. 2, art. 20, art. 22, art. 32, art. 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.2018.917 t.j.) w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.2002.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, z art. 2, art. 20, art. 22, art. 32, art. 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto, na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U.2016.2072), wnoszę o przyznanie na rzecz Skarżącego solidarnie od organów, które wydały akty normatywne będące przedmiotem skargi konstytucyjnej zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (według norm przepisanych).

UZASADNIENIE

I. OKREŚLENIE KWESTIONOWANYCH PRZEPISÓW AKTÓW NORMATYWNYCH.

W ramach niniejszej skargi konstytucyjnej Skarżący wnosi o zbadanie przez Trybunał Konstytucyjny zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997.78.483, ze zm.) – dalej jako *Konstytucja* – przepisów określających zasady zwrotu przez pracodawcę, niebędącego państwową lub samorządową jednostką sfery budżetowej, na rzecz pracownika, będącego kierowcą w transporcie międzynarodowym, kosztów noclegu w podróży służbowej w postaci tzw. ryczałtu za nocleg.

Zgodnie z art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz.U.2012.1155 t.j.) – dalej jako *ucpk* – *W zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.).*

Z kolei na podstawie art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.2018.917 t.j.) – dalej jako *kp* – § 2. *Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.; § 3. Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.; § 5. W przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3; pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.*

Stosownie zaś do § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.2013.167) – dalej jako *rozporządzenie z 2013 r.* – 1. *Za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia.; 2. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu.; 4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg. oraz do § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.2002.236.1991, ze zm.) – dalej jako *rozporządzenie z 2002 r.* – 1. *Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia.; 2 W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o**

którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu.; 4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

II. WKAZANIE KONSTITUCYJNYCH WOLNOŚCI LUB PRAW NARUSZONYCH WW. PRZEPISAMI PRAWA.

Zdaniem Skarżącego ww. przepisy prawa naruszają jego konstytucyjne wolności i prawa w postaci:

- wynikającej z art. 20 i 22 Konstytucji wolności działalności gospodarczej poprzez uniemożliwienie zawierania przez Skarżącego umów z pracownikami w oparciu o istniejące warunki rynkowe, a także uniemożliwienie zawierania przez Skarżącego umów z kontrahentami w sposób gwarantujący skalkulowanie wszelkich kosztów prowadzenia działalności gospodarczej;
- wynikającego z art. 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji prawa własności i praw majątkowych poprzez nieuprawnione nałożenie na Skarżącą obowiązku pokrywania kosztów noclegu, których pracownik-kierowca w istocie nigdy nie poniósł, albowiem korzystał w tym zakresie z mienia pracodawcy;
- wynikającego z art. 32 ust. 1 Konstytucji prawa do równego traktowania poprzez nierówne traktowanie Skarżącego w ramach stosowania prawa w tożsamych stanach faktycznych, tj. raz zasądzania na rzecz kierowców należności z tytułu ryczałtów za nocleg, innym zaś razem oddalenie powództw kierowców w tym zakresie.

Szczegółowe omówienie zakresu naruszenia powyższych praw i wolności znajduje się w kolejnej części skargi.

III. UZASADNIENIE ZARZUTU NIEZGODNOŚCI KWESTIONOWANEGO PRZEPISU AKTU NORMATYWNEGO.

W tym miejscu wskazać należy, iż kwestia ryczałtów za nocleg dla pracowników - kierowców w transporcie międzynarodowym w istocie była już przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym. W dniu 10 lutego 2015 r. Związek Pracodawców „Transport i Logistyka Polska” wystąpił bowiem do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie konstytucyjności m.in. art. 21a ucpk w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 kp oraz w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r.

Ww. wniosek został złożony w wyniku podjęcia przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego uchwały z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II PZP 1/14, zgodnie z którą *Zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.*

Przedmiotowa uchwała Sądu Najwyższego całkowicie zerwała z dotychczasową (choć niejednolitą) linią orzecniczą, w myśl, której wyposażenie pojazdu w miejsce do spania, z którego korzysta kierowca w czasie nocnego wypoczynku wyłącza możliwość dochodzenia jakiegokolwiek rekompensaty za brak hotelu, chyba, że co innego wynika z umowy lub aktów wewnętrznych (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 czerwca 2013 r., sygn. akt II PK 296/12).

Przed wszystkim jednak wyrażony w 2014 r. pogląd Sądu Najwyższego spowodował lawinę pozwów (najczęściej byłych już) pracowników przeciwko przedsiębiorcom transportowym o zapłatę ryczałtów za nocleg za trzy lata wstecz. W tej sytuacji wiele firm transportowych stanęło przed groźbą całkowitej utraty płynności finansowej, a tym samym bankructwem. Pracodawca zatrudniający ok. kierowców (tak jak Skarżący) zobowiązany nagle do zapłaty na rzecz kierowców ryczałtów za nocleg za trzy lata wstecz wraz z należnymi odsetkami ustawowymi (co daje łącznie wydatek na poziomie ok. na jeden etat) będzie musiał liczyć się kosztem ok. zł. Jednocześnie zauważyć należy, iż w istocie pracodawcy – z uwagi na obowiązujące regulacje i istniejąca linią orzecniczą – nie liczyli się z koniecznością poniesienia przedmiotowego wydatku. Zgodnie z art. 8 ust. 1 Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowie (AETR), sporządzoną w Genewie dnia 01 lipca 1970 r. (Dz.U.1999.94.1087 ze zm., dalej *umowa AETR*), w każdym dwudziestoczerogodzinnym okresie kierowca korzysta z dziennego okresu odpoczynku wynoszącego co najmniej jedenaście kolejnych godzin, który to okres może być skrócony do minimum dziewięciu kolejnych godzin, nie częściej niż trzy razy w każdym tygodniu, pod warunkiem że przed upływem następnego tygodnia otrzyma równoważny okres odpoczynku, stanowiący rekompensatę. Ten dzienny okres odpoczynku może być wykorzystany w pojeździe, jeżeli jest on wyposażony w miejsce do spania i znajduje się na postoju (art. 8 ust. 7 umowy AETR). Również w art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/06 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.U.E.L.2006.102) wskazano, że jeżeli kierowca dokona takiego wyboru,ienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju. W tej sytuacji przedsiębiorcy transportowi inwestowali przede wszystkim w pojazdy z odpowiednimi udogodnieniami dla kierowców (tj. wyposażonymi w pełnowymiarowe łóżka, ogrzewanie postojowe *etc.*).

Podstawą prawną poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 r. (całkowicie przyswojonego następnie przez sądy powszechne) był art. 21a *ucpk* w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 *kp* oraz w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r. Zgodnie z art. 21a *ucpk* *Kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.* Tym samym pokrywanie kosztów podróży kierowców w transporcie międzynarodowym powinno odbywać dokładnie na tych samych zasadach jak pracowników zatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej. W ocenie Związku Pracodawców „Transport i Logistyka Polska” przedmiotowe rozwiązanie należało uznać za niekonstytucyjne z uwagi na wadliwą legislacyjnie

konstrukcję ww. podstawy prawnej zawierającą czterostopniowe odesłanie kaskadowe, a także naruszenie zasady zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady społecznej gospodarki rynkowej, zasady swobody działalności gospodarczej, zasady równości wobec prawa oraz nieproporcjonalnego ograniczenia praw majątkowych przedsiębiorców transportowych. Ww. wnioskodawca zarzucił zatem art. 21a ucpk w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 kp oraz w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r. niezgodność z art. 2, art. 20, art. 22, art. 32 oraz 64 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Wobec rozpoznania wniosku Związku Pracodawców „Transport i Logistyka Polska” **wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. K 11/15, (Dz.U.2016.2206), Trybunał Konstytucyjny** orzekł, iż 1. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Jak wskazano w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku [cyt.] „Trybunał uznał, że wadliwa legislacyjnie konstrukcja zakwestionowanych przepisów, opierająca się na odesłaniu kaskadowym, spowodowała niejasność i nieprecyzyjność wywodzonych z nich treści normatywnych. Ponadto doprowadziła do nieadekwatności norm uregulowanych w tych przepisach do materii, w jakiej znajdują zastosowanie oraz nadmiernej swobody organów stosujących prawo przy ustalaniu ich zakresu normowania. Wielokrotne odesłanie w obrębie kilku aktów prawnych utrudniło w znacznym stopniu skonstruowanie na jego podstawie jednoznacznej normy prawnej oraz wywołało stan nieprzewidywalności skutków prawnych działań podjętych przez adresatów na podstawie kwestionowanych przepisów. Trybunał uznał, że poziom wątpliwości interpretacyjnych w wypadku badanych przepisów ma charakter kwalifikowany, zaś trudności w ich usunięciu, szczególnie z punktu widzenia adresatów danej regulacji, okazują się rażąco nadmierne, czego nie można usprawiedliwić złożonością normowanej materii. Trybunał uznał także, iż skutki tych rozbieżności mają istotne znaczenie dla prawnie chronionych interesów adresatów, wystąpiły w istotnym nasileniu (znaczny wzrost kosztów pracy niedający się przewidzieć przed wydaniem przez SN uchwały z 2014 r. poprzez obciążenie pracodawców branży transportowej roszczeniami kierowców obejmującymi kilka lat wstecz, sięgającymi ok. 50 tys. złotych na osobę) oraz wynikają z niepewności co do sposobu interpretowania kwestionowanych przepisów przez sądy.”.

Jak pokazała jednak późniejsza praktyka **ww. wyrok Trybunału Konstytucyjnego w istocie nic nie zmienił w kwestii ryczałtów za nocleg dla kierowców w transporcie międzynarodowym**. Pomimo upływu blisko dwóch lat od daty wydania wyroku w dalszym ciągu brak jest nowej regulacji w tym zakresie, ponadto Sąd Najwyższy, a za nim większość

sądów powszechnych, prezentuje pogląd, iż kierowcom w transporcie międzynarodowym nadal należą się ryczałty za nocleg według zasad przewidzianych w art. 77⁵ § 2, 3 i 5 kp w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r. W dotychczasowej podstawie prawnej (wyeliminowanej wyrokiem Trybunału) w miejsce art. 21a upck wszedł po prostu art. 4 upck czy też wyrażono pogląd o obowiązku bezpośredniego stosowania art. 77⁵ § 2, 3 i 5 kp.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt III PZP 2/17, jednoznacznie wskazano, że po wyeliminowaniu przez Trybunał z obrotu prawnego art. 21a upck w dalszym ciągu możliwe jest sięganie do rozwiązań z art. 77⁵ kp, a w konsekwencji do wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, czyniąc tym samym wyrok Trybunał Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. bezprzedmiotowym. W uzasadnieniu przedmiotowej uchwały wskazano, iż [cyt.] „art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców korespondował z art. 4 tej ustawy. Z systemowego punktu widzenia jest jasne, że art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców należało postrzegać jako wyjątek od odesłania z art. 4 ustawy. W ten sposób zamaniestrowano, że do kierowców nie stosuje się art. 77⁵ § 1 i 2 k.p. Znaczenie i zakres oddziaływania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. należy odczytywać z pozycji wskazanej relacji. Wyrugowanie z porządku prawnego rozwiązania wyjątkowego (art. 21a) nie jest równoznaczne z zakwestionowaniem zasady (wyrażonej w art. 4 ustawy). Aby twierdzić odmiennie, należałoby założyć, że również art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców jest niezgodny z Konstytucją, co wobec domniemania zgodności przepisów z Konstytucją nie jest możliwe. Rozważając ten wątek, należy zwrócić uwagę na jeszcze jedną kwestię. Chodzi o zakres obu przepisów. Oczywiście jest, że art. 21a ustanawiał "pomost" między ustawą o czasie pracy kierowców a art. 77⁵ § 3-5 k.p. Ustawodawca, kształtując jego treść, posłużył się przekazem pozytywnym - kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p. W ten sposób uzyskał też efekt wykluczający. Skoro do kierowców stosuje się art. 77⁵ § 3-5 k.p., to *a contrario* niedopuszczalne jest sięganie do art. 77⁵ § 1-2 k.p. Problem polega na tym, że ten sam afirmatywny łącznik wkomponowany został w art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców. Oczywiście jest przecież, że uwzględnienie "zasad określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p." można w równym stopniu wyprowadzić z art. 4 ustawy. Pozytywnie przesądzony w art. 21a ustawy sposób rozliczania kosztów podróży służbowej został wprawdzie uregulowany ustawą szczególną, jednak jest on zbieżny z rozwiązaniem przewidzianym w Kodeksie pracy, do którego odsyła również art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców. (...) Sąd Najwyższy jest zdania, że po wyroku Trybunału Konstytucyjnego do pracowników-kierowców w transporcie międzynarodowym znajdują zastosowanie reguły rozliczenia podróży służbowej przewidziane w art. 77⁵ k.p. Zastosowanie tego przepisu wynika z art. 5 k.p. i jego odpowiednika, czyli art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców.”

Powyższe rozważania Sądu Najwyższego zostały w całości przyjęte przez Sąd Okręgowy w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie Skarżącego. Podstawę prawną przedmiotowego wyroku, zdaniem Skarżącego, należy uznać jednak za niekonstytucyjną.

Po pierwsze art. 4 upck w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r. (tak samo jak wyeliminowane z obrotu prawnego już ww. wyrokiem Trybunału przepisy)

stanowią wyraz wadliwej legislacji. Zawarte w ww. podstawie prawnej wielostopniowe odesłanie kaskadowe należy bowiem uznać za niedopuszczalne w myśl wywodzonej z art. 2 Konstytucji zasady poprawnej (rzetelnej) legislacji, mającej szczególnie doniosłe znaczenie w sferze praw i wolności jednostki. Jak wskazał zaś Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2003 r., sygn. K 28/02, zasady przyzwoitej legislacji obejmują między innymi wymóg dostatecznej określoności przepisów, które powinny być formułowane w sposób precyzyjny i jasny oraz poprawny pod względem językowym. Wymóg jasności oznacza obowiązek tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw, tak by ich treść była oczywista i pozwalająca na ich wyegzekwowanie. Ponadto zasady poprawnej legislacji obejmują również podstawowy, z punktu widzenia procesu prawotwórczego, etap formułowania celów, które mają zostać osiągnięte przez ustanowienie określonej normy prawnej. Stanowi to podstawę oceny, czy sformułowane ostatecznie przepisy prawne w prawidłowy sposób wyrażają wysławianą normę oraz czy nadają się do realizacji zakładanego celu.

W przypadku art. 4 ucpk mamy odesłanie do przepisów, które już zawierają odesłanie, co jest sprzeczne z § 157 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej". Wprowadzie zasady techniki prawodawczej same w sobie nie mogą stanowić podstawy kontroli konstytucyjności prawa, jak bowiem wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2004 r., sygn. P 16/03, tylko "uchybiecie rudymmentarnym kanonom techniki prawodawczej, ujmowanym w postaci zasad przyzwoitej legislacji" stanowi przesłankę stwierdzenia niekonstytucyjności przepisu. Zdaniem Skarżącego w przypadku ww. przepisu mamy właśnie do czynienia z takim elementarnym naruszeniem. Przedmiotowe odesłanie uniemożliwia dokonanie poprawnej logicznie i funkcjonalnie oraz spójnej systemowo wykładni przepisów, czym prowadzi do całkowitej niepewności w zakresie treści norm prawnych. Jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy w S w sprawie Skarżącej Spółki [cyt.] „(...) w ostatnim czasie kwestia należności kierowców w transporcie międzynarodowym stała się wysoce problematyczną pod względem prawnym (na co zwrócił uwagę także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przywołanej uchwały). Na skutek kolejnych orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy (począwszy od uchwały z czerwca 2014 r.), a następnie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z listopada 2016 r., w tej kwestii zapanował bowiem swoisty chaos orzecznicy i prawniczy. Te same regulacje raz interpretowane były przez sądy powszechne skrajnie odmienny sposób, co niewątpliwie było sytuacją niepożądaną z punktu widzenia pewności prawa.” Jeśli zatem sądy powszechne, a nawet Sąd Najwyższy, mają problem z prawidłową wykładnią przepisów o pokrywaniu kosztów podróży służbowej kierowców w transporcie międzynarodowy, to jak z tym ma poradzić sobie jednostka (?). Obowiązujące przepisy uniemożliwiły jednostce podejmowanie decyzji w oparciu o znajomość przesłanek działania organów państwa, a także przewidzenia skutków swoich działań. Gdyby Skarżąca na moment zatrudniania kierowców wiedziała jakie znaczenie zostanie nadane poszczególnym przepisom prawa przez sądy w latach późniejszych, to z całą pewnością podjęłaby inne decyzje gospodarcze, np. ustanowiłaby „ceny” za przewóz, w taki sposób, aby pokryły koszty ryczałtów za nocleg

czy też organizowałyaby pracownikom noclegi w hotelach czy też stworzyłaby zagranicą własne bazy noclegowe. Tego wszystkiego jednak Skarżący został pozbawiony. Jak wskazał zaś Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 02 marca 1993 r., sygn. K 9/92, „pewność prawa oznacza nie tyle stabilność przepisów (...) co możliwość przewidywania działań organów państwa i związanych z nim zachowań obywateli. Przewidywalność działań państwa gwarantuje zaufanie do ustawodawcy i stanowionego do niego prawa.” W istocie w niniejszej sprawie Skarżący wpadł w pułapkę możliwości interpretacyjnych przepisów regulujących kwestie pokrywania kierowców kosztów podróży służbowej, z której nie wydoszło go nawet orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r. W żaden bowiem logiczny sposób nie da się wytłumaczyć dlaczego raz kierowcy zatrudnieni na tych samych warunkach w tym samym czasie uzyskują wyroki zasądzające na ich rzecz ryczałty za nocleg, innym zaś razem przedmiotowe roszczenia są oddalane (?).

Zauważyć bowiem należy, iż ww. odesłanie jest wadliwe nie tylko z uwagi na jego kaskadowy charakter, ale także ze względu na uregulowanie określonego rodzaju stosunków prawnych (tj. należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem przez kierowców podróży służbowej) poprzez odesłanie do nieadekwatnej dla tych stosunków materii uregulowanej w ogólnych zasadach przyjętych w art. 77⁵ kp (tak jak miało to miejsce w przypadku podstawy prawnej wyrugowanej już przez Trybunał Konstytucyjny). Jak zaznaczył to już Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 listopada 2016 r. „uregulowanie należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem przez kierowców pracy w permanentnej podróży wymaga stworzenia odrębnych przepisów dla tej grupy pracowników, uwzględniających w sposób rzeczywisty specyfikę ich pracy. Dotychczasowe rozwiązania szczególne, które w intencjach projektodawcy nowelizacji ucpk z 2010 r. miały tę specyfikę uwzględniać, należy uznać za pozorne. Sposób ukształtowania należności dla kierowców wynika bowiem w dalszym ciągu z ogólnych przepisów kodeksowych. Potraktowanie w sposób identyczny w tym zakresie podmiotów nierównych - tj. pracowników sektora administracji i kierowców w transporcie (w szczególności międzynarodowym), a z drugiej strony także ich pracodawców - należy uznać za wadliwe z punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości oraz poszanowania negocjacyjnego systemu określenia poziomu wynagrodzeń i diet.” W istocie zatem stworzone przepisy naruszają zasadę poprawnej legislacji także z uwagi na fakt, iż nie służą celowi, dla którego zostały stworzone. Z uzasadnienia projektu nowelizacji ucpk z 2010 r. wynika przecież, że ustawodawca, wprowadzając w tej ustawie definicję podróży służbowej, kierował się potrzebą rekompensaty zwiększonych kosztów wykonywania pracy i pobytu poza miejscem zamieszkania i miał na uwadze konieczność uregulowania kwestii świadczeń z tego tytułu "w związku ze specyfiką zawodu" kierowcy (druk sejmowy nr 2401/VI kadencja).

Jak wynika z wyroku Trybunał Konstytucyjny z dnia 24 listopada 2016 r. „Przesądzenie przez ustawodawcę, że art. 77⁵ § 3-5 kp i wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 kp przepisy wykonawcze mają mieć zastosowanie do każdego wykonanego przez kierowcę przewozu w transporcie, jest sprzeczne z *ratio legis* tych przepisów i świadczy o nieadekwatności przyjętego środka w stosunku do regulowanej dziedziny.”, nadto „Warunki i specyfika podróży służbowych pracowników sfery budżetowej (..) - co do zasady niewielka liczba podróży, odbywanie ich zazwyczaj w aglomeracjach miejskich pozwalających na zapewnienie odpowiednich warunków hotelowych - są nieporównywalne z warunkami i specyfiką przebywania w podróży kierowcy w transporcie, zwłaszcza

międzynarodowym (w której nierzadko pojawiają się trudności z zapewnieniem pracownikowi warunków hotelowych).”

Mając na uwadze powyższe nie może budzić wątpliwości, iż art. 4 ucpk w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r. czy po prostu już bezpośrednio art. 77⁵ § 2, 3 i 5 w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2013 r. bądź w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 2002 r. narusza zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji. Niniejsza regulacja narusza jednak także zasadę gospodarki rynkowej i zasady swobody działalności gospodarczej, zasadę równości oraz ograniczenia w sposób nieadekwatny prawa majątkowe Skarżącego. Zdaniem Spółki **ustawodawca w sposób całkowicie nieuprawniony wszedł w kwestie, który powinny być rozstrzygane w ramach dialogu i współpracy partnerów społecznych. Przyznanie bowiem kierowcom prawa do ryczałtów za nocleg w wysokości wynikającej z przepisów rozporządzeń wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. nie ma nic wspólnego z poprawą sytuacji socjalnej pracowników.** Nie wpływa to bowiem ani na poprawę standardów noclegów, ani tym bardziej na jakość odpoczynku kierowców, przeciwnie składania pracodawców do całkowitego zaprzestania inwestowania w pojazdy posiadające odpowiednie udogodnienia. Obojętnie bowiem czy kabina będzie wyposażona np. w pełnowymiarowe łóżko i ogrzewanie postojowe, to i tak pracodawca będzie zmuszony zapłacić kierowcy ryczałt za nocleg. Jednocześnie równie oczywiste jest, że ów kierowca i tak będzie spędzał nocleg w pojeździe. W istocie zatem ryczałt za nocleg **nie służy pokrywaniu kosztów noclegu, a stanowi jedynie dodatkowy element wynagrodzenia kierowcy,** w tym zakresie zaś ustawodawca nie ma prawa wkraczać, kwestie wysokości wynagrodzenia powinny pozostawać w wyłącznej dyspozycji stron umowy. Tymczasem ustawodawca zmusza pracodawcę do pokrywania kosztów podróży, których pracownik w istocie nie ponosi. Ryczałt za nocleg nie powinien przecież służyć rekompensacie ewentualnej niedogodności polegającej na spaniu przez kierowcę w kabinie pojazdu, ale pokrywaniu faktycznie poniesionych kosztów podróży w sytuacji, gdy pracownik nie jest w stanie wylegitymować się odpowiednim rachunkiem. Ponadto niepewność co do treści prawa spowodowała, iż Skarżąca nie miała możliwości skalkulowania przedmiotowych ryczałtów (zwiększonego kosztu prowadzenia działalności gospodarczej) w umowach z kontrahentami. Gdyby Spółka w latach poprzednich wiedziała o konieczności regulowania ryczałtów, to mogłaby przenieść ten koszt na swoich klientów. Tym samym ustawodawca w sposób całkowicie nieuprawniony ogranicza prawa majątkowego przedsiębiorcy transportowego, a także możliwość prowadzenia przez niego działalności gospodarczej poprzez pozbawienie go prawa do zawierania umów na rynkowych warunkach, powodując tym samym nieuzasadnione podnoszenie kosztów działalności gospodarczej.

Jednocześnie niniejsze regulacje skutkowały nierównym traktowaniem jednostki w analogicznych stanach faktycznych. Sam Skarżący doświadczył na sobie, że raz pracownicy zatrudnieni dokładnie na tych samych warunkach raz otrzymywali uzyskiwali wyroki zasądzające na ich rzecz ryczałty za nocleg (sprawa w związku, którą wniesiono niniejszą skargę konstytucyjną), innym zaś razem sądy oddalały ich powództwa (w tym miejscu powołać należy się na wyrok Sądu Okręgowego w S wydany w dniu kwietnia 2018 r. w sprawie). Brak równości w stosowaniu prawa stanowi zaś ewidentne naruszenia art. 32 Konstytucji.

IV. STAN FAKTYCZNY SPRAWY

Pozwem z dnia listopada 2014 r. G B wniosł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w okresie od dnia października 2010 r. do dnia grudnia 2013 r. był zatrudniony w pozwanej Spółce na stanowisku kierowcy i ramach wykonywanej pracy podróżował poza granice kraju, przy czym w czasie podróży służbowych pozwana miała nie zapewniać G B bezpłatnych noclegów, tym samym powodowi przysługują ryczałty za noclegi w kwocie zł za każdy miesiąc.

Pozwem z dnia listopada 2014 r. R G wniosł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w okresie od dnia listopada 2007 r. do dnia lutego 2014 r. był zatrudniony w pozwanej Spółce na stanowisku kierowcy i ramach wykonywanej pracy podróżował poza granice kraju, przy czym w czasie podróży służbowych pozwana miała nie zapewniać R G bezpłatnych noclegów, tym samym powodowi przysługują ryczałty za noclegi w kwocie zł za każdy miesiąc.

Pozwem z dnia listopada 2014 r. P K wniosł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w okresie od dnia sierpnia 2010 r. do dnia lutego 2014 r. był zatrudniony w pozwanej Spółce na stanowisku kierowcy i ramach wykonywanej pracy podróżował poza granice kraju, przy czym w czasie podróży służbowych pozwana miała nie zapewniać P K bezpłatnych noclegów, tym samym powodowi przysługują ryczałty za noclegi w kwocie zł za każdy miesiąc.

Pozwem z dnia listopada 2014 r. D C wniosł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w okresie od dnia grudnia 2009 r. do dnia lutego 2014 r. był zatrudniony w pozwanej Spółce na stanowisku kierowcy i ramach wykonywanej pracy podróżował poza granice kraju, przy czym w czasie podróży służbowych pozwana miała nie zapewniać D C bezpłatnych noclegów, tym samym powodowi przysługują ryczałty za noclegi w kwocie zł za każdy miesiąc.

Pozwem z dnia listopada 2014 r. T S wniosł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w okresie od dnia kwietnia 2010 r. do dnia lipca 2013 r. był zatrudniony w pozwanej Spółce na stanowisku kierowcy i ramach wykonywanej pracy podróżował poza granice kraju, przy czym w czasie podróży służbowych pozwana miała nie zapewniać T S bezpłatnych noclegów, tym samym powodowi przysługują ryczałty za noclegi w kwocie zł za każdy miesiąc.

W odpowiedzi na ww. pozwy, pozwana Spółka wniosła o oddalenie powództw w całości i zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów procesu. Jednocześnie pozwana Spółka wskazała, iż zapewniła powodom warunki umożliwiające właściwą regenerację sił, w tym bezpłatny nocleg w odpowiednich warunkach, jednocześnie w obowiązującym w

Spółce B regulaminie wynagradzania kwestia wypłaty należności związanych z podróżami służbowymi, w tym w zakresie kosztów noclegu została inaczej uregulowana niż w rozporządzeniu w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, co jest całkowicie dopuszczalne w myśl art. 77⁵ § 3 kodeksu pracy.

Pismem z dnia listopada 2015 r. powodowie zmodyfikowali żądanie pozwu w zakresie niewypłaconych ryczałtów za noclegi, wnosząc w tym zakresie o zasądzenie: na rzecz G B kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, na rzecz R G kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, na rzecz P K kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, na rzecz T S kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, na rzecz D O kwoty zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot.

Wyrokiem z dnia marca 2016 r., sygn. akt , Sąd Rejonowy w S Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w punkcie I zasądził od pozwanej na rzecz G B kwotę zł wraz z odsetkami ustawowymi, w punkcie II zasądził od pozwanej na rzecz R G kwotę zł wraz z odsetkami ustawowymi, w punkcie III zasądził od pozwanej na rzecz P K kwotę zł wraz z odsetkami ustawowymi, w punkcie IV zasądził od pozwanej na rzecz T S kwotę zł wraz z odsetkami ustawowymi, w punkcie V zasądził od pozwanej na rzecz D O kwotę zł wraz z odsetkami ustawowymi; w punkcie VI umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, w punkcie VII zasądził od pozwanej na rzecz każdego z powodów po kwocie tytułem zwrotu kosztów procesu, w punkcie VIII (błędnie oznaczonym w sentencji wyroku także jako punkt VII) zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, w punkcie IX (błędnie oznaczonym w sentencji wyroku także jako punkt VIII) nadał wyrokowi w punkcie I-V rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty zł.

Sąd I instancji uznał zatem, iż pracodawca nie zapewniał powodom w czasie wyjazdów zagranicznych związanych z wykonywaniem pracy bezpłatnych noclegów, a co za tym idzie zobowiązany jest do zapłaty na ich rzecz ryczałtów za nocleg, zgodnie z rozporządzeniami wydanymi na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy. W ocenie Sądu zapewnienie pracownikowi-kierowcy możliwości odbycia noclegu w specjalnie w przystosowanej do tego celu kabinie pojazdu, nie może być równoznaczne z zapewnieniem bezpłatnego noclegu. Jednocześnie Sąd odmówił uznania za wiążące w zakresie roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu przedstawionego przez pozwaną Spółkę regulaminu wynagradzania.

Wyrok Sądu Rejonowego oparty został na art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 3-5 ustawy Kodeks pracy w zw. bądź z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju bądź z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących

pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Od powyższego wyroku pozwana Spółka wniosła apelację, w której wskazała m.in. brak podstaw do stosowania w niniejszej sprawie przepisów ww. rozporządzeń.

Wyrokiem z dnia listopada 2016 r., sygn. akt , Sąd Okręgowy w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację oraz zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powodów koszty postępowania apelacyjnego. Sąd II instancji uznał zaskarżony wyrok za trafny i odpowiadający prawu. Sąd Okręgowy w S w całości podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną, zarówno w zakresie dokonanej wykładni przepisów prawa oraz ich właściwego zastosowania, uznając tym samym, iż kierowcom należy się zwrot należności z tytułu podróży służbowych na podstawie § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz na podstawie § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

W zaledwie dni po wydaniu przez Sąd II instancji, tj. w dniu 24 listopada 2016 r., Trybunał Konstytucyjny wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt K 11/15, z wniosku Rady Związku Pracodawców „Transport i Logistyka Polska”, orzekł w punkcie 1, iż art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2014 r. o czasie pracy kierowców (*j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.*) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (*j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.*) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (*Dz.U.167*) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. oraz w punkcie 2, iż art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (*Dz.U.236.1991, ze zm.*) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy pozwana Spółka w dniu stycznia 2017 r. na zasadzie art. 401¹ Kodeksu postępowania cywilnego wniosła o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia listopada 2016 r., sygn.

W wyniku rozpoznania przedmiotowej skargi wyrokiem z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt , Sąd Okręgowy w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie I odrzucił skargę w zakresie, w jakim odnosi się ona do żądania zapłaty należności z tytułu podróży krajowych, w punkcie II oddalił skargę w pozostałym zakresie, zaś w punkcie III zasądził od skarżącej Spółki tytułem zwrotu kosztów niniejszego

procesu na rzecz G B , R G , F K i D
O kwoty po zł (złotych), a na rzecz T
S kwotę zł złotych).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż rozpoznając niniejszą skargę był związany ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji co do tego, iż u pozwanego nie obowiązywał regulamin wynagradzania. Jednocześnie Sąd orzekający uznał, iż pomimo przywołanego powyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego w dalszym ciągu istnieje podstawa do zasądzenia na rzecz pracowników – kierowców odbywających podróże służbowe w ramach transportu międzynarodowego w dalszym ciągu istnieje podstawa do zasądzenia na ich rzecz ryczałtów za nocleg w postaci art. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 3-5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej bądź w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

V. UDOKUMENTOWANIE DATY DORĘCZENIA WYROKU.

Wyrok Sądu Okręgowego w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt , został doręczony Skarżącemu w dniu 05 marca 2018 r. Na potwierdzenie niniejszej okoliczności Skarżący w załączeniu przedkłada odpis pisma przewodniego z dnia lutego 2018 r., odpis koperty, w której nadesłano ww. wyrok oraz wydruk ze strony internetowej <http://emonitoring.poczta-polska.pl/>.

VI. INFORMACJA CZY WNIESIONO NADZWYCZAJNY ŚRODEK ZASKARŻENIA.

Skarżący wskazuje, iż od ww. wyroku Sądu Okręgowego w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu maja 2018 r. wniósł skargę kasacyjną.

RADCA PRAWNY

Małgorzata Andrzejczyk

W załączeniu:

1. Pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej,
2. Odpis wyroku Sądu Okręgowego w S VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu stycznia 2018 r.,
3. 4 odpisy skargi.